

# РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. София, 20.06.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН**, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин Калпакчиев

Членове: Весислава Иванова  
Величка Цанова

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева  
в присъствието на прокурора А. Ат. П.  
като разглежда докладваното от Калин Калпакчиев Въззивно частно  
наказателно дело № 20231000600626 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 34, вр. с чл. 20, ал. 1-3 от ЗПИИРКОРНФС.

Образувано е по жалба на П. А. А., подадена чрез адвокат П. Й. Г. срещу решение № 315 на СГС, НО, 28. състав по н.ч.д № 2388/2023 г., обявено на 3.05.2023 г., с което на основание чл. 16, ал. 7, т. 1 ЗПИИРКОРНФС е признато Решение на административнонаказващ орган – Централен орган на Кралство Нидерландия от 23.09.2022 г., влязло в сила на 4.11.2022 г., по преписка № EGS – 240235728, с което на българския гражданин П. А. А. е наложена финансова санкция в размер на 150 евро и са му възложени административни разноски в размер на 9 евро за извършено на 10.03.2021 г. нарушение по чл. 2 от Закона относно административната уредба при нарушаване на разпоредби на Кодекса за движение по пътищата на Кралство Нидерландия, като решението е приведено в изпълнение за сумата от 159 евро, с обща левова равностойност по фиксинга на БНБ към 3.05.2023 г. – 310.97 лева.

В жалбата се изразява несъгласие с постановеното решение, тъй като се поддържа, че то е неправилно и незаконосъобразно. Според жалбоподателя: представеното от издаващата държава удостоверение е непълно, защото не установява вида на административното нарушение, което жалбоподателят е извършил; не се посочва вида и мярката на управляваното от А. моторно превозно средство, за което се твърди че е удостоверението за

технически преглед е с изтекъл срок за валидност; че няма описание на административно нарушение, което да е съответно на такова по българското материално право. С жалбата се отправя искане за отмяна на решението на СГС и за недопускане и непризнаване изпълнение на решенето на чуждата държава за налагане на финансова санкция.

За съдебното заседание на апелативния съд засегнатото лице П. А. не се явява. Той е призован от известните по делото адреси в гр. \*\*\*, ул. „\*\*\*\*“ № \*\*\* и ул. „\*\*\*\*“ № \*\*\*, но според сведения на съседите не живее там. Предвид невъзможността лицето да бъде намерено, за да бъде редовно призовано и на основание чл. 32, ал. 1, вр. с чл. 16, ал. 3 от ЗПИИРКОРНФС, САС разгледа делото в негово отсъствие.

В съдебно заседание на въззивния съд защитникът на българския гражданин поддържа жалбата и отразените в нея доводи. Сочи, че в представеното от чуждата държава удостоверение липсва пълно описание на административното нарушение – не се уточнява дали П. А. е управлявал моторно превозно средство и кой е автомобилът, на който е изтекъл срокът за валидност на удостоверението за технически преглед. Моли да се отмени решението и да се откаже признаване и приемане за изпълнение на акта издаващата държава.

Представителят на прокуратурата счита, че жалбата е неоснователна. Пледира за потвърждаване на първоинстанционното решение, с което е признат акта на несъдебен орган на Кралство Нидерландия, като правилно, законосъобразно и отговарящо на изискванията на Рамково решение 2005/214/ПВР на ЕС.

Настоящият съдебен състав, като прецени доводите и възраженията на страните и сам служебно провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, намира за установено следното:

Атакуваното решение на СГС е постановено при обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото в рамките на преценката на обстоятелствата, включени в предмета на доказване в това производство съобразно разпоредбите на чл. 30 – чл. 35 от ЗПИИРКОРНФС.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искане от компетентните органи на Кралство Нидерландия за признаване и изпълнение на парична санкция в размер на 150 евро, наложена по отношение на засегнатото лице – българския гражданин П. А. с, влязло в сила на 4.11.2022 г. решение по преписка № EGS – 240235728, за извършено на 10.03.2021 г. нарушение по чл. 2 от Закона относно административната уредба при нарушаване на разпоредби на Кодекса за движение по пътищата на Кралство Нидерландия, като решението е приведено в изпълнение за сумата от 159 евро, с обща легова равностойност по фиксинга на БНБ към 3.05.2023 г. – 310.97 лева.

Съгласно разпоредбите на чл. 4, вр. чл. 3, ал. 1 от ЗПИИРКОРНФС искането на компетентните органи на издаващата държава Кралство Нидерландия е придружено с

удостоверение по чл. 4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции. При проверката на материализираното върху формуляра на удостоверението съдържание, първоинстанционният съд с основание е констатирал, че съдържа всички изискуеми реквизити по Приложение № 2 към чл. 4, ал. 1 от ЗПИИРКОРНФС, придружено е с превод на български език в съответствие с чл. 5, ал. 2 от ЗПИИРКОРНФС, като не са налице данни, пораждащи съмнение относно компетентността и легитимността на органа, който е издал удостоверението.

Съгласно съдържащата се в цитираното удостоверение информация, първоинстанционният съд обосновано е приел, че на П. А. е наложена финансова санкция в размер на 150 евро за извършено административно нарушение по чл. 2 от Закона относно административната уредба при нарушаване на разпоредби на Кодекса за движение по пътищата на Кралство Нидерландия. Това административно нарушение е квалифицирано като управление на моторно превозно средство с удостоверение за технически преглед, чиято валидност е изтекла.

При анализа на съдържанието на официалния превод на представеното от издаващата държава удостоверение по чл. 4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции първоинстанционният съд правилно е преценил, че същото е пълно и изчерпателно – съдържа необходимата релевантна информация за постановеното решение от несъдебен орган на издаващата държава, датата му на издаване, датата на влизането му в сила, обстоятелствата и правната квалификация на извършеното административно нарушение, наложената с него санкция, самоличността и местоживеенето на нарушителя.

Настоящият съдебен състав се солидаризира изцяло с обосноващите изводи на първоинстанционния съд относно отсъствието на основания, изводими от доказателствата по делото, да се приеме наличието на пороци в съдържанието на удостоверението по чл. 4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции. Законосъобразна и мотивирана е преценката, че представеният документ съдържа достатъчна информация относно идентификацията на лицето, извършило административно нарушение по транспорта, описанието на обстоятелствата, при които е било извършено нарушението, участието на българския гражданин, правната квалификация на деянието, наложената санкция съобразно законодателството на издаващата държава, по отношение на която е признато задължение за плащане по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗПИИРКОРНФС.

С оглед основното възражение на защитата, че описанието на нарушението в удостоверението не позволява да се установят неговият вид и естеството, САС приема следното:

В т. 2 от удостоверението се съдържа обобщено описание на фактите относно нарушението,

а именно – „удостоверението за технически преглед за моторни превозни средства с маса по-малка от 3550 кг. е престанало да бъде валидно към 10 март 2021 г.“. Същевременно в т. 3 от удостоверението – л. 8 от съдебното дело на СГС, се уточнява се в случая се касае за поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата. Надеждна законова гаранция все в същата насока е изпълненото в конкретния случай изискване за изпращане от страна на издаващата държава на решението (документ с референтен № 0062 5422 4023 5728 от 23 септември 202 г., издаден от Централен орган на Кралство Нидерландия, за налагане на финансова санкция (заверено копие), който акт по чл. 3 от ЗПИИРКОРНФС е придружен от обсъденото по-горе удостоверение по образец съгласно приложение № 2 към чл. 4, ал. 1 от ЗПИИРКОРНФС.

Обстоятелство, че в удостоверението не са индивидуализирани белезите на автомобила, управляван от българския гражданин, не е пречка за съда на изпълняващата държава да установи вида и естеството на административното нарушение, съответно да съобрази, че същото е наказуемо и по българския ЗДвП.

По изложените дотук съображения въззивната инстанция изцяло споделя застъпеното от първоинстанционния съд становище, че в разглеждания казус отсъстват факултативните основания за отказ за признаване и изпълнение по чл. 35 от ЗПИИРКОРНФС, в частност, тези по т. 1, тъй като съдът обосновано е констатирал, че представеното удостоверение по чл. 4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции е пълно и по съдържание кореспондира на несъдебното решение за налагане на финансова санкция, постановено от несъдебния орган – Централен орган на Кралство Нидерландия, не съществува необходимост от изискване на допълнителна информация от компетентния орган на издаващата държава.

По естеството си настоящото производство има чисто процесуален характер, съдържа преценка дали компетентният орган на изпълняващата държава ще окаже или не правна помощ на издаващия орган, като не засяга никакви въпроси от материалноправен характер. Такъв извод се обуславя от характера на производството по ЗПИИРКОРНФС, в което изпълняващият съд не се произнася по въпроси по съществува на съответния правен спор, касаещи финансовата отговорност на лицето. Затова нито първостепенният съд, нито настоящият съдебен състав могат да обсъждат обстоятелства по съществува на проведеното в Кралство Нидерландия административнонаказателно производство. По отношение на подобни обстоятелства също не следва да се изисква допълнителна информация от издаващата държава, тъй като изясняването им е изцяло от компетентността на решаващия орган в издаващата държава членка.

Законосъобразна е и преценката на СГС за наличието на останалите условия за признаване и изпълнение на решението за налагане на финансови санкции срещу българския гражданин П. А., срещу които изводи с жалбата не са отправени изрични възражения – че санкционираното с решението Централен орган на Кралство Нидерландия поведение на засегнатото лице съставлява административно нарушение по чл. 181, т. 1 от ЗДвП на Република България, с оглед на което е изпълнена предпоставката на чл. 30, ал. 1 и ал. 2, т. 1

ЗПИИРКОРНФС – касае се за поведение, което нарушава правилата за движение по пътищата, в който случай няма изискване за двойна наказуемост на деянията; че санкционираното лице е било уведомено за производството по постановяване на решението по изискуемия от законодателството на издаващата държава начин.

Гореизложените доводи мотивираха САС, НО, II състав да приеме, че решението на СГС, НО, 28. състав по н.ч.д № 2388/2023 г., обявено на 3.05.2023 г., с което на основание чл. 16, ал. 7, т. 1 ЗПИИРКОРНФС е признато Решение на административнонаказващ орган – Централен орган на Кралство Нидерландия от 23.09.2022 г., влязло в сила на 4.11.2022 г., по преписка № EGS – 240235728, с което на българския гражданин П. А. А. е наложена финансова санкция в размер на 150 евро и са му възложени административни разноски в размер на 9 евро, за извършено нарушение по Закона за движение по пътищата в издаващата държава, е правилно – законосъобразно и обосновано, поради което следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл. 34, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 1 – ал. 3 от ЗПИИРКОРНФС, вр. чл. 338 от НПК, СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НО, II

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 315 на СГС, НО, 28. състав по н.ч.д № 2388/2023 г. по описа на същия съд.

Настоящото решение не подлежи на обжалване и протестиране.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_